

Chương 34

Tôi Chỉ Thích Một Mình Cô

Cuộc thi Sáng Tạo Khoa Học Kỹ Thuật Toàn Quốc được tổ chức mỗi năm một lần sắp diễn ra.

Vốn dĩ Lý Trác Vân không thèm tham gia mấy cuộc thi kiểu này, nhưng do khoa thiên văn của đại học X muốn nâng cao danh tiếng, nên đã cưỡng ép biến nội dung của cuộc thi thành một môn học bắt buộc, sau đó những sinh viên tham gia tranh giải sẽ nộp bài tập của mình lên để chấm điểm, coi như đây là điểm thi hết môn.

Chuyện này liên quan trực tiếp đến thành tích cuối kỳ, vì thế tất nhiên đám sinh viên đều hăng hái vô cùng.

Biết được cuộc thi này có thể làm theo nhóm, Dương Dương và Đại Bân không chút do dự ôm chặt lấy bắp đùi Lý Trác Vân.

Khi những người khác đến mời Lý Trác Vân gia nhập nhóm thì hai người đó đều tự đứng ra từ chối thay anh: “Xin lỗi, đủ người rồi!”

Ba người phân công công việc rõ ràng, Lý Trác Vân phụ trách chọn đề tài và xây dựng hệ thống lập trình, Dương Dương phụ trách việc thu thập số liệu, Đại Bân sẽ viết bài tổng kết khái quát.

Năm nay “Khoa Sang Group” * tài trợ rất hào phóng, tiền thưởng cao gấp mấy lần năm trước.

(*) Khoa Sang Group hay còn gọi là Kechuang Holding Group Co, Ltd là một nhóm các doanh nghiệp tư nhân quy mô lớn do Cục Quản Lý Nhà Nước Về Công Nghiệp Và Thương Mại đăng ký, có 288 công ty và công ty trực thuộc, tổng tài sản hơn 60,3 tỷ nhân dân tệ, quy mô hoạt động từ 63,6 tỷ trở lên, lọt vào bảng xếp hạng các doanh nghiệp tư nhân của Trung Quốc năm 2017. Đứng thứ 56 trong top 500 công ty, 235 trong số 500 doanh nghiệp hàng đầu Trung Quốc, nhân công hơn 20.000 người. Trụ sở chính đặt tại số 5 Wuke West Road, Công viên Khoa học Vũ Châu, Quận Vũ Châu, Thành Đô, Tỉnh Tứ Xuyên.

Dương Dương vô cùng hy vọng sẽ nhận được tiền thưởng ở cuộc thi năm nay, vì thế rất cố gắng làm việc, ngày ba bữa lúc nào cũng vui đầu vào máy tính chờ đợi.

Ban đầu Lý Trác Vân vốn không quá coi trọng cuộc thi này, nhưng thấy Đại Bân và Dương Dương hào hứng như vậy, anh cũng không tiện bỏ bê.

Sau đó khi đã liên tục dồn hết thể lực và trí não của mình vào làm việc, Lý Trác Vân liền cứ thế bất tri bất giác mà coi trọng cuộc thi này.

Nguyên tắc của anh là nếu như đã làm, sẽ phải làm tốt nhất.

Một khi Lý Trác Vân thực sự coi trọng việc gì đó thì nghị lực của anh trở nên vô cùng đáng sợ, quên ăn quên ngủ là chuyện bình thường, chỉ cần qua việc anh leo lên núi lúc hai, ba giờ sáng để quan sát hiện tượng thiên văn là đã có thể nhìn ra được con người anh có bao nhiêu cố chấp.

Đến lúc này thì hoạt động câu lạc bộ coi như hoàn toàn bị bỏ mặc.

Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều giao cho Lỗ Ngữ Băng xử lý, điều này khiến cho Lý Trác Vân còn phải tự cảm thấy, dường như mình không xứng đáng với cái chức hội trưởng câu lạc bộ này.

Bận rộn suốt hơn nửa tháng, đột nhiên một ngày Lý Trác Vân phát hiện Lỗ Ngữ Băng đã thân thiết với Kỷ Trường Hoài từ lúc nào.

Tuy Lỗ Ngữ Băng là con gái của hội trưởng hội thiên văn nhưng dù sao cô ấy cũng không phải là sinh viên của khoa thiên văn, kiến thức chuyên ngành không đủ vững chắc, vì vậy cô ấy đã mời một thiên tài khác trong câu lạc bộ là Kỷ Trường Hoài đến giúp đỡ, trợ giúp cô ấy để cùng nhau triển khai các hoạt động của câu lạc bộ.

Kỷ Trường Hoài khiêm tốn lễ độ, cậu ta giúp đỡ Lỗ Ngữ Băng giải quyết được rất nhiều vấn đề khó khăn, hai người trở nên rất hợp nhau.

Trong mắt Lý Trác Vân thì hành động này hoàn toàn là hành động có ý đồ không tốt.

Từ nhỏ Kỷ Trường Hoài đã luôn thích cướp đồ của anh, từ đồ ăn, đồ chơi, đến sách báo...

Chỉ cần bất cứ thứ gì có liên quan đến Lý Trác Vân, cậu ta đều phải chen chân vào.

Mà Kỷ Tâm Du thì vĩnh viễn thiên vị cậu ta.

Năm đó hai người bọn họ tách ra là chuyện tốt, nhưng hiện giờ cái kẻ đáng ghét kia lại quay trở lại.

Lý Trác Vân không tin khi tự nhiên cậu ta lại thi vào khoa thiên văn của đại học X, rồi lại vô tình hay cố ý tiếp cận Lệnh Mạn và Lỗ Ngữ Băng, tất cả những chuyện đó đều chẳng phải trùng hợp.

Sau khi kết thúc hoạt động của câu lạc bộ, Lỗ Ngữ Băng và Kỷ Trường Hoài hẹn nhau cùng ăn cơm trưa.

Lý Trác Vân chặn ngang ở trước cửa phòng, không nói lời nào cứ thế kéo tay Lỗ Ngữ Băng đi ra ngoài.

Lỗ Ngữ Băng cố gắng giãy ra nhưng không được, cô ấy có chút tức giận nói: “Lý Trác Vân, cậu làm cái gì đó!”

Lý Trác Vân buông tay cô ấy ra, quay lại chất vấn: “Tại sao cậu lại ở chung một chỗ với loại người như vậy?”

“Loại người như vậy?” Lỗ Ngữ Băng hỏi ngược lại: “Kỷ Trường Hoài làm sao? Có phải cậu có hiểu lầm gì với cậu ấy hay không?”

Lý Trác Vân hít sâu một hơi, không nói lời nào.

Lỗ Ngữ Băng có chút bất lực, khó hiểu: “Lý Trác Vân, rốt cuộc dạo gần đây cậu bị sao vậy? Đầu tiên là nói năng lỗ mãng với cô Anna, bây giờ lại chẳng có lý do gì mà cứ thế nhắm vào Kỷ Trường Hoài. Tôi không biết giữa cậu và cô Anna có mâu thuẫn gì, nhưng Kỷ Trường Hoài thực sự là người tốt, cậu không thể bắt nạt cậu ấy như vậy!”

Lỗ Ngữ Băng nói xong thì tức giận bỏ đi.

Lý Trác Vân không đuổi theo.

Anh bắt nạt nó?

Quả thật Lý Trác Vân không thể nào tưởng tượng nổi.

Đột nhiên anh nhớ lại cái cảm giác ngày xưa, khi mà đồ chơi của mình bị cướp mất nhưng mình lại chỉ có thể bất lực đứng đó mà không biết tìm ai để kêu oan.

Không cần biết phải dùng thủ đoạn gì, cuối cùng Kỷ Trường Hoài vẫn luôn có thể đoạt được thứ nó muốn.

Ngày đầu tiên đi làm, lúc Lệnh Mạn đi đến phòng làm việc của giám đốc để trình diện thì thấy bên trong đang có người bị dạy dỗ.

“Chỉ một chút chuyện như thế mà cô cũng không xử lý được, mấy năm nay cô không dùng não à?!”

“Bây giờ bộ phận bị tổn thất một triệu, bảo cô bồi thường cô có thể bồi thường được không?!”

Tiếng đàn ông rống to đình tai nhức óc, Lệnh Mạn bị dọa sợ rụt cả lỗ tai.

Anh Nguyên nói: “Đừng sợ, thực ra bình thường giám đốc của chúng ta rất hoà ái, chỉ khi nào chúng ta phạm phải sai lầm rất lớn thì ông ấy mới trở nên hung dữ thôi.”

Lệnh Mạn: “...”

Anh Nguyên là giám đốc sáng tạo, hôm nay có trách nhiệm hướng dẫn Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn tỏ vẻ đã hiểu gật đầu một cái, bỗng cảm thấy có chút thông cảm với người đang bị giáo huấn ở bên trong.

Rốt cuộc đã phạm phải sai lầm cỡ nào mới bị chửi đến như vậy?

Anh Nguyên giải thích: “Đó là nhân viên bán hàng, sai sót khi lập đơn hàng. Tiền hàng khoảng một triệu, chưa nhận được tiền đã cho đối phương mang hàng đi, bây giờ đối phương chạy mất không tìm được.”

“Không phải chứ?” Lệnh Mạn kinh ngạc: “Bây giờ vẫn còn loại người vô sỉ như vậy?”

“Dĩ nhiên.” Anh Nguyên nhìn cô bằng ánh mắt nhìn một người vẫn còn quá ngây thơ: “Một triệu đó, vì tiền thì da mặt dày một chút cũng có là gì đâu.”

“... Đúng vậy.”

Lệnh Mạn lại hỏi: “Vậy thì cứ thế là mất tiền sao?”

Anh Nguyên nói: “Đến tám chín phần là không lấy lại được nữa, sẽ xếp vào loại nợ khó đòi. Trách nhiệm thực sự là của công ty vận tải chở hàng, nhưng để đòi được khoản đó thì cũng khó hơn lên trời.”

“...” Lệnh Mạn lại gật đầu tiếp thu.

Qua cánh cửa kính, giám đốc ở bên trong đã hoàn toàn bùng nổ.

“Bây giờ nói cái gì cũng đều vô dụng, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, ngay lập tức quay về dọn hết đồ của cô đi!”

Lại còn muốn sa thải người ta?

Một lát sau, cánh cửa văn phòng được đẩy ra, một người con gái ủ rũ cúi đầu bước ra.

Lệnh Mạn ngạc nhiên.

Giám đốc mắng phụ nữ mà cũng không nể mặt như vậy sao...

(**) Vì đại từ nhân xưng của Trung Quốc chỉ có mỗi 我 (Wǒ) với 你 (nǐ) tôi – bạn nên Lệnh Mạn đứng bên ngoài không phân biệt được người ở bên trong là nam hay nữ.

Anh Nguyên vỗ vỗ bả vai người kia, an ủi: “Tiêu Tiêu, có ổn không?”

Người con gái tên Tiêu Tiêu kia nhìn qua không lớn hơn Lệnh Mạn là bao, cùng lắm là chỉ khoảng ba mươi, khuôn mặt rất xinh đẹp.

Nhất thời Lệnh Mạn càng cảm thấy, lòng dạ của giám đốc thật độc ác.

Lý Nghiễm Thời sắp xếp cô đến làm việc cho vị sếp như vậy, quả thật là có ý muốn để cô được rèn luyện.

Có lẽ vì hôm nay trong tập thể có người phải rời đi, không khí làm việc của cả phòng rơi vào tình trạng ủ ê, không ai nói lời nào.

Ngay cả việc chào mừng nhân viên mới là Lệnh Mạn cũng chẳng ai buồn để ý.

Tiêu Tiêu thu dọn đồ đạc xong thì bước ra cửa chính.

Lúc đi ngang qua bàn làm việc của Lệnh Mạn, thẻ nhân viên đeo trước ngực cô ấy bị rơi xuống đất.

Lệnh Mạn khom lưng nhặt giúp, trả lại vật về nguyên chủ.

Tiêu Tiêu không còn tâm trạng nào, chỉ khẽ cười với cô: “Cám ơn.”

Lệnh Mạn: “Không có gì.”

Cô lơ đãng liếc thấy cái tên đầy đủ trên thẻ nhân viên: Tiêu An Nhược.

Bước sang tuần làm việc thứ hai, Lệnh Mạn theo anh Nguyên đến công tác ở thành phố X. Chủ nhật được nghỉ, cô tiện đường đến đại học X thăm Lý Trác Vân.

Gọi mấy cuộc điện thoại cho anh nhưng đều nhận được thông báo tắt máy, Lệnh Mạn đành phải đi đến ký túc xá tìm người.

Chờ nửa ngày, cô không chờ được Lý Trác Vân mà lại chờ được Dương Dương.

Nhưng thật kỳ quái, vì Dương Dương và Lâm Na lại đi chung với nhau, không biết hai người đó đang nói chuyện gì, vừa đi về bên này vừa trao đổi.

Đợi đến khi hai người bọn họ tạm biệt nhau, Lệnh Mạn mới bước đến chặn Dương Dương lại.

Dương Dương nhìn thấy cô thì rất bất ngờ: “Chị Mạn, sao chị lại tới đây!”

Lệnh Mạn cười: “Chị tìm Lý Trác Vân, điện thoại cậu ta cứ tắt máy suốt, em có biết cậu ta đang ở đâu không?”

Dương Dương nói: “Cậu ấy ở phòng máy tính viết chương trình, chắc là tắt điện thoại vì sợ bị người khác làm phiền, hay là để em đi gọi giúp chị?”

“Không cần không cần.” Vừa nghe thấy Lý Trác Vân đang bận làm việc, Lệnh Mạn quyết định không muốn quấy rầy anh: “Lát nữa khi cậu ta xong việc trở về ký túc xá, em bảo cậu ta đến căng tin tìm chị nhé.”

Dương Dương đồng ý: “Được!”

“À đúng rồi!” Đột nhiên Lệnh Mạn cất tiếng hỏi: “Vừa rồi em và cô giáo kia nói chuyện gì vậy?”

Dương Dương gãi đầu, cười ngượng ngùng: “Thể dục học kỳ này em chọn môn nhảy Latin, đó là giáo viên dạy nhảy của bọn em, gặp trên đường đi nên cùng cô ấy nói chuyện vài câu.”

Lệnh Mạn nhìn hấn bằng ánh mắt thán phục: “Ồ, Dương Dương! Thật là không nhìn ra nhé, hoá ra em đồng bóng thế sao!?”

Dương Dương bị cô nói thì đỏ bừng mặt, vội vàng giải thích: “Đâu có đâu có, tại em ngủ dậy muộn không kịp nhanh tay đăng ký môn học, chỉ còn lại mỗi môn nhảy Latin nên bắt buộc dĩ em mới phải học thôi.”

Lệnh Mạn ha ha cười lớn, không tiếp tục trêu chọc hấn nữa: “Được, em lên lầu đi, nhớ chuyển lời cho Lý Trác Vân giúp chị nhé.”

“Vâng, được.”

Lệnh Mạn đến căng tin gọi mấy món ăn Lý Trác Vân yêu thích, sau đó kiên nhẫn ngồi chờ anh đến.

Mãi không thấy Lý Trác Vân đến, lại chờ được Kỹ Trường Hoài.

“Chị ơi, sao chị lại ở đây?”

Kỹ Trường Hoài nhìn thấy Lệnh Mạn trước, tiến lại gần chào hỏi cô.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lệnh Mạn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt của Kỹ Trường Hoài, ngay lập tức lại hận không thể gõ cho mình một phát vào đầu.

Cảm giác tồn tại của Kỹ Trường Hoài quả thực quá thấp...

Lần nào cô cũng suýt chút nữa là quên băng cậu ta.

Lệnh Mạn lúng túng giải thích: “Chị tới thành phố X công tác, tiện thể đến trường các em đi dạo một vòng.”

Cô vội vàng nói sang chuyện khác, lấy đũa giúp Kỹ Trường Hoài: “Ngồi xuống cùng ăn cơm nhé? Nhiều đồ ăn như vậy một mình chị ăn không hết.”

Kỹ Trường Hoài khéo léo từ chối, chỉ về một hướng: “Không cần đâu, bạn em đang đợi ở bên kia.”

“À... Được rồi.”

Tuy miệng nói vậy nhưng Kỷ Trường Hoài vẫn chưa vội đi ngay.

Lệnh Mạn chăm chú nhìn cậu ta.

Thời tiết vẫn chưa ấm lên, trên người Kỷ Trường Hoài mặc chiếc áo khoác lông vũ màu xám tro có chút nhăn nhúm, dường như đã rất cũ rồi.

Lệnh Mạn đã sớm để ý, đứa nhỏ này có rất ít quần áo, chỉ có vài món liên tục mặc đi mặc lại.

Đúng lúc Tết năm nay chưa mừng tuổi cho cậu ta, Lệnh Mạn lấy túi xách của mình ra, bắt đầu lục lọi.

Không hiểu sao Kỷ Trường Hoài lại nhìn thấu được ý đồ của cô, nói: “Chị, không cần đâu, bây giờ em có thể tự kiếm tiền rồi, em viết chương trình cho người khác.”

“...” Lệnh Mạn hơi sững sốt, tay buông thõng trong túi.

Đột nhiên Kỷ Trường Hoài nói: “Chị, có chuyện này em vẫn chưa nói với chị.”

Lệnh Mạn ngẩng đầu lên: “... Chuyện gì vậy?”

Kỷ Trường Hoài rũ mi, chậm chạp lên tiếng.

“Thực ra thì... Năm đó sau khi ba dẫn mẹ con em đi, ông vô cùng hối hận, luôn lo lắng cho hai mẹ con chị không thể sống nổi. Ông ấy rất muốn quay lại thăm nhà, nhưng mẹ em nhất định không cho. Mỗi lần ba nói đến ý định này là hai người bọn họ đều cãi nhau. Sau đó... Ba sinh bệnh nặng, dù muốn quay trở về thăm chị cũng không tài nào xuống giường được.”

“Trước khi ra đi ông ấy dặn dò em, sau này nếu như có thể gặp được chị, nhất định em phải chuyên lời giúp ông, ông thật xin lỗi chị.”

Lệnh Mạn không ngờ Kỷ Trường Hoài lại nói đến chuyện năm xưa.

Tay cầm đũa của cô vô thức xiết chặt lại.

Kỷ Trường Hoài lại bất ngờ nói: “Chị, em đi đây, thức ăn sắp bị lấy hết rồi.”

Lệnh Mạn hồi thần, lại mời cậu ta: “Ăn chung đi, chị gọi rất nhiều đồ ăn.”

Kỷ Trường Hoài vẫn lắc đầu: “Không cần đâu, em biết chị đến đây thăm Lý Trác Vân.”

“...” Lệnh Mạn cứng họng lần nữa.

Cô háng háng giọng, nói: “Chị đến đây thăm em trai, các em đều là em trai chị.”

Kỷ Trường Hoài do dự một lát, vẫn lắc đầu: “Không cần, hai người cứ ăn đi.”

Lúc chuẩn bị xoay lưng đi, một lần nữa cậu ta lại quay lại nhìn Lệnh Mạn.

“Chị, em lại nói cho chị thêm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Lý Trác Vân thích chị.”

Lệnh Mạn nghe xong thì sợ run người.

Thế nào gọi là Lý Trác Vân... Thích cô?

Đầu óc cô trở nên mơ hồ.

Bây giờ quan hệ của bọn họ đã được cải thiện không ít, chắc chắn Lý Trác Vân không còn ghét cô như trước nữa, liệu có đến mức thích không nhỉ... Chắc là cũng có chút thích đi...

Nhưng sao tự nhiên Kỷ Trường Hoài lại nhắc đến chuyện này làm gì?

Rõ ràng Lệnh Mạn không hiểu được thâm ý trong lời nói của mình, Kỷ Trường Hoài thấy vậy thì cũng không nói nhiều nữa, xoay người rời đi.

Lý Trác Vân nghe nói Lệnh Mạn đến tìm mình thì vô cùng mừng rỡ.

Lúc chuẩn bị ra cửa, anh lại cảm thấy không yên tâm, bèn quay lại hỏi thêm một câu: “Cô ấy đến tìm thầy Trương sao?”

Dương Dương ngẫm nghĩ một lát, lắc đầu: “Chắc là không đâu.”

“Rất tốt!” Lý Trác Vân giơ tay chữ V, nội tâm càng vui vẻ.

Anh cất bước như bay đi đến căng tin, vốn dĩ mặt mày đang hớn hờ, kết quả lúc vừa nhìn thấy Kỷ Trường Hoài và Lệnh Mạn ở chung một chỗ với nhau thì lập tức sụp mặt xuống.

Lý Trác Vân đi đến nơi thì Kỷ Trường Hoài đã rời đi trước một bước.

Anh đặt mông ngồi xuống, vẻ mặt đầy địch ý: “Sao cô lại ở chung một chỗ với Kỷ Trường Hoài? Không phải nói là đến tìm tôi sao?”

Lệnh Mạn nói: “Gặp qua nên chào hỏi thôi.”

Cô lại quở trách: “Làm sao mà cứ nhắc đến Kỷ Trường Hoài là thái độ của cậu lại như vậy chứ?”

“Cái này còn cần phải hỏi nữa?” Lý Trác Vân không hề giấu diếm: “Tôi ghét nó.”

Lệnh Mạn không tài nào hiểu nổi.

Mặc dù hai người họ là anh em cùng mẹ khác cha, nhưng Kỷ Trường Hoài chẳng có một chút uy hiếp nào, ngược lại Lý Trác Vân thì giống như một tiểu ác bá.

Kỷ Trường Hoài ghét cậu ta thì còn nghe được.

Lệnh Mạn không nhịn được nói mát một câu: “Cậu thì ai cũng ghét.”

Lý Trác Vân bèn thản nhiên đáp: “Đúng thế đó, tôi ghét mẹ cô, ghét em trai cô, tóm lại cả nhà các cô tôi chỉ thích một mình cô thôi.”